

Zarzuty i główne argumenty

- I. Sąd naruszył prawo przez przyjęcie, że Komisja naruszyła prawo do obrony ENI stosując z powodu powrotu do naruszenia podwyższenie grzywny nałożonej solidarnie na ENI i Versalis w przypadku dwóch naruszeń popełnionych w przeszłości przez spółki będące w całości lub niemalże własnością ENI, mimo że dwie decyzje stwierdzające te naruszenia nie były skierowane do ENI (która to w konsekwencji nie otrzymała pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w odniesieniu do rzeczonych naruszeń). W szczególności jeżeli chodzi o przypisanie powrotu do naruszenia Sąd nie wziął pod uwagę tego iż prawo do obrony jest zapewnione jeżeli w chwili gdy Komisja oznajmia swój zamiar przypisania powrotu do naruszenia, daje stronom możliwość wykazania, że stosowne warunki nie są spełnione. Ponadto Sąd pominął fakt, iż przypisując powrót do naruszenia za kolejne naruszenie regułą konkurencji Komisja nie nakłada kary z mocą wsteczną za pierwsze naruszenie, lecz wyciąga po prostu konsekwencje z okoliczności, iż to samo przedsiębiorstwo (podmiot gospodarczy) popełniło nowe naruszenie.
- II. Sąd przekroczył granice swych uprawnień i naruszył zasadę dyspozycyjności, art. 21 statutu Trybunału oraz art. 44 § 1 i art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem rozpatrując kwestię prawną (dotycząca rzekomego naruszenia zasady równego traktowania przy obliczaniu grzywny), której skarżące nie podniosły w skardze wszczynającej postępowanie.
- III. Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni i stosowania zasady równego traktowania w odniesieniu do „mnożnika” dla celów odstraszenia oraz nie przedstawił uzasadnienia. W szczególności Sąd nie uwzględnił zakresu uznania przysługującego Komisji przy określaniu grzywien w świetle mających znaczenie okoliczności zmuszając ją do dokonania czysto matematycznych obliczeń w celu ustalenia mnożnika, jaki należało zastosować do ENI i Versalis. Co więcej Sąd błędnie wymagał od Komisji, aby zapewniła bezpośrednią proporcjonalność pomiędzy odsetkiem podwyższenia grzywny dla celów odstraszenia i obrotami przedsiębiorstw a nie pomiędzy mnożnikami lub pomiędzy grzywnami wynikającymi z zastosowania mnożników (pomnożonymi grzywnami) i ogólnymi obrotami przedsiębiorstw.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec**(Sprawa C-100/13)**

(2013/C 114/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i G. Zavvos, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Federalna Niemiec**Żądania strony skarżącej**

Komisja Europejska wnosi o:

- stwierdzenie, iż strona pozwana uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego nałożonym na nią na mocy dyrektywy Rady 89/106/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, w szczególności art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, w zakresie, w jakim niemieckie urzędy wykorzystują katalogi norm budowlanych („Bauregellisten”) do żądania dodatkowych zezwoleń w celu skutecznego dostępu do rynku i stosowania produktów budowlanych, zamiast przyjęć konieczne metody i kryteria oceny w ramach zharmonizowanych norm europejskich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona pozwana naruszyła art. 4 i 6 dyrektywy 89/106/EWG. Stosowanie katalogów norm budowlanych prowadzi do żądania dodatkowych wcześniejszych zezwoleń w celu skutecznego dostępu do rynku i stosowania produktów budowlanych. W wielu wypadkach ewentualnie występujące wymogi nie odnoszą się do nowych cech produktów. Pozostaje się raczej przy wymogach ustalonych jeszcze przed harmonizacją, które powinny i mogły zostać spełnione poprzez przyjęcie koniecznych metod i kryteriów oceny w ramach norm zharmonizowanych.